SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 17 | 1. SEPTEMBER 1937 | 86. Aargang

Et Omvendelsens og Tilgivelsens Evangelium.

af Ældste Stephen L. Richards
af de Tolvs Raad.

Til enhver, der kunde ønske at faa dybere Indblik i sand Kristendoms Idealer og Grundsætninger vil jeg indtrængende anbefale et alvorligt Studium af Lignelsen om den fortabte Søn. For mit eget Vedkommende er den et levende Udtryk for selve Aanden og Kernen i Jesu Kristi Evangelium. Frelseren fortalte denne Historie til de haardhjertede Jøder, som mere granskede i Lovens Bogstav end i dens Aand, for at lade dem forstaa Naturen af sin Mission. De havde kun forstaaet Guds Lov efter Bogstaven. De havde ikke forstaaet, hvorledes det skrevne Ord i Praksis skulde omsættes i Barmhjertighed, Venlighed, Sympati og Tilgivelse.

Der eksisterede ikke nogen større Brøde i et jødisk Hjem end det at give Afkald paa sin Fædrenearv, og det var det, som den fortabte Søn gjorde sig skyldig i. Men han var ikke alene skyldig i det, men ogsaa i ethvert andet Brud paa Hjemmets Love og Traditioner ved det tøjlesløse Levned, han førte, og ifølge Jødernes Love skulde han for bestandig være blevet gjort arveløs og have givet Afkald paa enhver Forbindelse med Familien og aldrig mere faa Lov til at vende tilbage til Fædrenehjemmet. Ved den fortabte Søns Hjem forstod Verdens Frelser Guds Børn: Faderen symboliserede Gud og Sønnen hans Børn. Det var uden

Tvivl for Datidens Mennesker en mærkelig Lærdom, som Mesteren docerede, at denne egensindige og genstridige Søn skulde tilgives, og at Faderen skulde give Udtryk for stor Jubel ved Sønnens Omvendelse.

Vi husker sikkert alle, at den ældste af de to Sønner bebrejdede Faderen, fordi denne gjorde saa megen Stads ud af Broderen, med følgende Ord: »Se, saa mange Aar har jeg tjent, og aldrig har jeg overtraadt noget af dine Bud, og du har aldrig givet mig et Kid, for at jeg kunde være lystig med mine Venner.« Men Faderen sagde til ham: »Barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit.« Paa denne Maade viste han sin Taknemmelighed over den ældste Søns Trofasthed uden dog at give Afkald paa sin store Glæde over den tabte Søn, som var kommet tilbage til Kristi Fold, for det var, hvad det betød.

Evangeliet er en mærkelig Blanding af Retfærdighed og Barmhjertighed. Vi tror, at Guds Love er evige. Vi tror ogsaa, at de er ubøjelige, at der ikke gives nogen Lov, hvis Tilsidesættelse ikke medfører Straf, akkurat paa samme Maade som Krænkelse af enhver fysisk Lov medfører Straf. Ingen kan røre ved en varm Kakkelovn uden at blive brændt, og intet Menneske kan bryde Guds Love uden at lide derunder.

Men paa den anden Side findes der i vor Herres og Frelsers Evangelium Princippet: Barmhjertighed og Tilgivelse. Det er blevet os fortalt, at Barmhjertighed ikke skal tage Livet af Retfærdigheden; men at Barmhjertighed skal faa sin Plads i de himmelske Loves Virkninger blandt Menneskenes Børn.

Det vilde være en Fejltagelse at antage, at den fortabte Søn ikke skulde tage sin Straf for Overtrædelsen af de Love, han brød. Det gjorde han ogsaa. Han var henvist til den største Fornedrelse. Man vil ikke kunne fatte den fulde Mening og Betydning af Lignelsen, hvis man ikke erindrede, at han var kommet saa langt ned, at han var blevet Svinehyrde, der var den usleste Bestilling, en Jøde kunde paatage sig. Ikke alene det, men han var blevet saa nedværdiget, at han aad af Svinenes Føde. Det var den Straf, som denne genstridige Søn fik for at bryde Lovene. Men saa angrede han efter at have drukket Lidelsens Bæger tilbunds. Han sagde til sig selv: »Jeg har syndet mod Gud og mod min Fader,« og klædt i Sæk og Aske vendte han tilbage til Faderens Hjem. Det glædelige ved det hele var, at Faderen tilgav ham og frydede sig over hans Omvendelse.

Der er ikke nogen Tilgivelse uden Omvendelse. Omvendelse bestaar af to Ting: Først, en gudfrygtig Sorg, som

har et angergivent Hjerte for Øje, og for det andet en virkelig Omvendelse fra Synden, at den ikke begaas mere. Der er ingen Omvendelse med blot den ene af disse to Ting. Det er sandelig ikke passende blot at føle Sorg i Hjertet; tit og ofte finder vi ud af, at Sorg kommer af at være bragt til en Tilstand af Ydmygelse ved Omstændighederne. Det er ikke tilstrækkeligt. Man maa vende sig bort fra den forkerte Vej for at gøre den Omvendelse fuldkommen, der berettiger os til Tilgivelse.

Omvendelse er ikke blot en statisk Tilstand. Vi omvender os ikke een Gang her i Livet for alt, hvad vi har gjort hidtil. Omvendelse bestaar af stadig Bøn, og hvert Menneske, der vil bringe sig selv indenfor Kristi Naades Rækkevidde og nyde godt af hans vidunderlige Evangelium maa være angergiven alle sine Dage.

Ingen af os er fuldkomne. Enhver af os er i Besiddelse af menneskelige Svagheder, og hver af Livets Ufuldkommenheder kræver Omvendelse, en angergiven Aand og en Venden sig bort fra den forkerte Vej. Hvis der findes et Menneske, hvis Liv er saa fuldkomment, at det ikke har begaaet nogen Synder i Udøvelsen af sit Arbejde og sine Pligter, vil det, hvis det undersøger sig selv, opdage, at det har gjort sig skyldig i Undladelsessynder, der paa samme Maade kræver et angergivent Sind.

Tilgivelse var Frelserens sidste Bøn, en Bøn om at tilgive dem, der havde forfulgt ham; og Omvendelse var Kernen i Kristi Budskab under hele hans Mission.

Ikke alene var det Kernen i hans Budskab, men paa samme Maade var det Kernen i hans Forgængers Budskab, der kom for at berede Vejen for ham. »Omvender eder,« var Johannes den Døbers Raab i Ørkenen, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Raabet om Omvendelse er lige saa nødvendig i Dag, som det var paa Kristi Dage. Jeg trænger til Omvendelse saavel som alle andre Mennesker, og jeg anser den for at være en af Evangeliets storslaaede Gaver. Naar et Menneske naar til den Tilstand, at han ikke kan omvende sig, har Gud Medlidenhed med ham, for saa er hans Sjæl sandelig fortabt.

Naar Mennesker har tilstrækkelig Ydmyghed, tilstrækkelig Erkendelse af deres Skaber og et tilstrækkeligt Ønske om at komme i Kontakt med Sandhedens Principper, saa at de søger Omvendelse, da er de modtagelige for den Helligaands Paavirkning, og for dem staar da denne vidunderlige Omvendelsens Gave aaben, som er en Gave fra Kristus. Nogle kalder den »Kristi Naade«. Men hvad Navn man end giver den, saa er den den mest velsignede Arv til Menneskeheden, fordi Mennesker kan blive forløst gennem den,

ikke blot fra oprindelig Synd, men ogsaa fra deres egen Uretfærdighed, og uden Omvendelse er de hjælpeløse.

Jeg haaber, at alle Mennesker vil ordne deres Liv saaledes, at de maa gøre sig selv modtagelige for Kristi Aand, den Aand, som gaar igennem Lignelsen om den fortabte Søn og fremstillet i talrige andre Tilfælde gennem Frelserens Mission.

Jeg kan i denne Forbindelse ikke glemme Fortællingen om Kvinden, der blev grebet i Synd. Jeg kan se hende som hun stod der, uden Venner og alene foran denne Gruppe af religiøst forblindede, kolde Jøder, som gjorde Krav paa at være Lovens Formyndere — intolerante, uden nogen Sympati. Der, som de skulde til at kaste de Sten, der vilde bibringe hende Lovens Straf og berøve hende Livet for den begaaede Synd, da viste denne venlige og forstaaende Nazaræer sig. Han bebrejdede dem med milde Ord: »Lad ham, der er uden Synd kaste den første Sten«, og en Bevidsthed om deres egne Svagheder og Ufuldkommenheder sneg sig ind i deres Hjerter. Man kan ligefrem se som de skamfulde vendte sig bort under denne gennemtrængende Bebrejdelse. Saa, idet han vendte sig mod Kvinden, kan man forestille sig, i det mindste noget af den Trøst, noget af den Opmuntring, som hun maa have følt i sit Hjerte, da hun hørte ham sige: »Gaa bort og synd ikke mere.«

Der maa have været et Løfte i disse Ord: hvis du ikke synder mere, hvis du omvender dig, vil det være dig tilgivet.

Jeg har set nogle Mænd og Kvinder i mit Liv, som har faaet Tilgivelse for begaaede Synder. Jeg tror, at det var de lykkeligste af alle Mennesker, som jeg har kendt. Jeg har set en Vægt, en Byrde taget fra et Menneskes Liv, en Vægt, som næsten knuste ham, naar en, som havde Ret til at tilgive simpelt hen gav ham denne Naadegave: »Jeg tilgiver dig.«

Vi har ikke alle Ret til at dømme. Det er blevet os sagt, at vi ikke har denne Ret. »Dømmer ikke, at I ikke skulde blive dømt,« sagde Kristus. Men alle har Ret til at tilgive. Herren har sagt: »Jeg vil tilgive hvem det passer mig, men af eder forlanges det, at I skal tilgive alle Mennesker.«

Mennesker, der i deres Hjerter nærer Had, er deres egne Fjender. Intet fremmer Misfornøjelse og Ulykke mere end en saadan Aand. Derfor appellerer jeg til alle om at banlyse fra deres Hjerter en uforsonlig Aand og leve i Overensstemmelse med Kristi Aand at tilgive alle.

Jeg vilde ønske, at det var muligt for alle Mennesker i hele Verden at komme i Besiddelse af en angergiven Aand, saa at de i Ydmygelse kunde forsage det onde og sætte sig

selv i en saadan Stilling, at denne vidunderlige Kristi Aand og Naade, den Helligaands Tilgivelse, maatte blive deres. Saa vilde Betydningen af denne vidunderlige Lignelse, som vor Herre gav dem, der trængte saa meget til ham, tydeligt vise sig.

Hvad er Mormons Bog?

af Dr. Francis W. Kirkham.

Mormons Bog er en mærkelig Bog. Der var ingen Mennesker, der levede paa det Tidspunkt, da den blev trykt, som havde noget at gøre med Skrivningen eller Forfatningen af dens Indhold. Den blev oversat fra ældgamle Guldplader ved Guds Gave og Kraft. Disse Optegnelser blev af en udødelig Person, som hed Moroni, overgivet til en ung Mand, Joseph Smith. Moroni fortalte, at han var den sidste af en lang Række amerikanske Profeter, som havde indgraveret deres Folks Historie paa Metalplader.

Ved mindst syv forskellige Lejligheder instruerede dette Sendebud fra Gud personligt Joseph Smith med Hensyn til Optegnelserne og Arbejdet, han skulde udføre. Han erklærede, at Pladerne var blevet omhyggeligt opbevaret og skulde oversættes i denne guddommelige Hensigt at overbevise alle Mennesker om: »At Jesus er Kristus, den evige Guds Søn«. De indeholdt Jesu Kristi Evangelium i dets Fylde, saaledes som Frelseren havde lært det paa det amerikanske Fastland kort efter sin Død og Opstandelse i Palæstina. Fordi de saa og kendte ham, adlød de hans Befalinger. Og se, »der fandtes ingen Splidagtighed i Landet paa Grund af Guds Kærlighed, som boede i Folkets Hjerter. Og der var ingen Misundelse eller Strid eller Forstyrrelse, Horeri, Løgn eller Mord, ej heller nogen Slags Løsagtighed, og der kunde visseligt ikke findes et lykkeligere Folk iblandt alle Folk, som var skabte ved Guds Haand«. (4. Nephi. 1: 15—16.)

Joseph Smith var, undtagen i et kort Mellemrum, i Besiddelse af Pladerne fra den 22. September 1827 indtil ca. den 1. Juli 1829, mindre end to Aar, eller indtil han var 23½ Aar gammel. Den virkelige Oversættelse af Bogen begyndte den 7. April 1829 og blev fuldendt omkring den 1. Juli 1829, en Periode af omkring 90 Dage, i hvilket Tidsrum Joseph Smith og hans Skriver Oliver Cowdery boede i Harmony, Pensylvania, og Fayette, Seneca County, New York.

Oversætteren dikterede, og Skriveren skrev Dag efter Dag, som deres Forhold tillod det, indtil Bogen blev fuldendt. Oversættelsen af de gamle Skrifttegn blev givet ved guddommelig Magt, og der var ingen Korrektur eller Revision af Manuskriptet. Saaledes blev dette Bind paa 522 Sider dikteret. Det er ikke selvmodsigende, og det indeholder et Aartusindes Religionshistorie. Sandsynligvis eksisterer der ikke nogen Bog, der gør en lignende Erklæring.

Orson Pratt, en af de første tolv Apostle i denne sidste Husholdning siger, idet han henviser til Mormons Bog: »Denne Bog maa enten være rigtig eller falsk. Hvis den er sand, er den et af de vigtigste Budskaber, som nogensinde er blevet sendt fra Gud til Mennesket. Hvis den er falsk, er den et af de listigste og sletteste Bedragerier, som nogensinde er blevet tilrettelagt i Verden, beregnet paa at bedrage og ruinere Millioner, som vil modtage det som Guds Ord«. (Divinity of the Book of Mormon, 1842.)

Spørgsmaalet opstaar da: »Hvilket Bevis findes der paa den objektive Virkelighed af disse overnaturlige Begivenheder, som hvis de er sande utvivlsomt er det nittende Aarhundredes største Kendsgerninger. og ligeledes de mange Aarhundreders efter Kristi Opstandelse.

Akkurat ligesom den første kristne Kirke og det nye Testamente, som den frembragte, er de bedste Beviser paa den objektive Virkelighed af overnaturlige Begivenheder forbundet med Frelserens Mission, saaledes er Mormons Bog og Kirken, som fremkom ved Begivenhederne forbundet med dens Fremkomst, de vigtigste Beviser paa den objektive Virkelighed af dette »Sidste Dages Budskab fra Gud til Mennesket«.

Medlemmerne af den oprindelige Kirke kendte de Omstændigheder, der var forbundet med Mesterens Liv enten ved personlig Kundskab eller ved deres Vidnesbyrd, som havde kendt ham. Der var blevet givet mange som Paulus særlige aandelige Aabenbarelser. Frelserens Opstandelse og Himmelfart og den Helligaands Udgydelse paa Pinsefestens Dag bekræftede alle de forudgaaende Kendsgerninger og Erklæringer fra Mesterens Liv og ledte til Grundlæggelsen af den oprindelige kristne Kirke.

Paa lignende Maade kendte Joseph Smiths Kammerater og de første Medlemmer af Kirken ham nøje og ligeledes Sandheden af de Ting, han sagde.

De kendte de fysiske Omstændigheder ved Mormons Bogs Fremkomst. De kendte personligt de elleve Vidner, som saa Guldpladerne, hvorfra den hellige Optegnelse blev oversat, der blev vist tre af dem Pladerne af Moroni og en Stemme fra Himmelen bekræftede højtideligt, at Bogen var

blevet oversat ved »Guds Gave og Kraft«. Disse Mænd vilde have været erklæret for at være tilstrækkelige Vidner for en Jury i et Retsraad. De saa og rørte ved Pladerne med deres Hænder og Graveringerne paa dem. Ikke en eneste af disse Mænd benægtede nogensinde hans Erklæringer om Pladernes virkelige Eksistens. Ikke een af dem, har nogensinde benægtet Bogens guddommelige Oprindelse, endskønt mange af dem holdt op med at opretholde og støtte Joseph Smith i hans Stilling som Leder af den Kirke, som han grundlagde.

Ligesom de første kristne omvendte blev de, som modtog de nye Aabenbaringer forfulgte for at erklære, hvad der for mange syntes at være Gudsbespottelse. Dog opnaaede Joseph Smith at se sit Folk grundlægge den største By i Staten Illinois i 1844 og at forudsige, at de vilde rejse ud i Klippebjergene, og der sætte et Tegn for deres Tro paa Gud og opbygge en Stat, som vilde tiltrække sig Menneskenes Beundring.

Denne Forudsigelse er blevet opfyldt. I Følge »The Commission on Social Trends« forøgedes Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Medlemmer med 290 Procent paa 27 Aar. Dette er den største forholdsmæssige Vækst i nogen Kirke i denne Tidsperiode.

I Dag mere end et Aarhundrede efter dens Udgivelse, sælges der 50,000 Eksemplarer af Mormons Bog om Aaret, udgivet paa sytten forskellige Sprog. Den er blevet Grundvolden for en Kirke paa 800,000 Medlemmer, hvoraf mange er Mænd og Kvinder med en høj Kultur og Uddannelse, som modtager den som en guddommelig Optegnelse.

Dog levede Joseph Smith en vestlig Pionerfarmers jævne Liv. Han havde ingen Kundskaber hverken fra Studium eller Paavirkning fra sine Omgivelser til at skrive saadan en Bog. Kendsgerninger — baade i Aviser trykt førend Mormons Bogs Fremkomst saavel som Venner og Fjenders Udsagn beviser dette.

Uden Hjælp fra nogen Person eller fra andens Manuskript dikterede han uden Revision hele Bogens Indhold. I Kirkens Historie er der ingen, som har forladt den paa Grund af Uoverensstemmelser med dens Ledere for at danne en anden Kirke, som nogensinde har benægtet Bogens guddommelige Oprindelse. Der findes mange Detailer om disse Kendsgerninger i forskellige amerikanske Blade.

I de sidste syv Aar har Forfatteren af denne Artikel studeret ca. 700 Bøger, Brochurer og Manuskripter i »New York City Library« angaaende den Kirkes Oprindelse og Historie, som blev grundlagt af Joseph Smith. Han har ogsaa fortsat sin Forskning paa Kirkens historiske Kontor

i Salt Lake City, ligeledes paa Biblioteker i Independence, Missoury; Madison, Wisconsin; Boston, Massachusetts; Cleveland, Ohio, og Rocheester, New York. Han har omhyggeligt læst Udgaverne af to Aviser trykt i Palmyra, New York, som udkom i Aarene før og umiddelbart efter Trykningen af Bogen i denne By.

Han er efter sin Forskning i Stand til at forsvare og hævde, at der findes en Overvægt af Beviser for følgende:

1. — Joseph Smiths Erklæring om Mormons Bogs Oprindelse er sand og særligt, at han dikterede Bogens Indhold til sin Skriver Dag for Dag, som Omstændighederne tillod det, uden Revision, og at han gjorde dette uden Hjælp eller Bistand fra et Manuskript eller fra nogen anden Person.

2. — Joseph Smith havde ikke nogen Kundskab hverken fra Studium eller igennem Paavirkning fra sine Omgivelser til at skrive Bogen.

3. — Der er endnu ikke blevet givet nogen anden fyldestgørende Forklaring paa Mormons Bogs Oprindelse end den, der blev givet af Oversætteren af den, endskønt der er blevet fremsat otte forskellige Forklaringer i det forløbne Aarhundrede.

4. — Mennesker, som kendte de fysiske Omstændigheder angaaende Mormons Bogs Oprindelsle, og som nøje kendte Joseph Smith, giver solide Vidnesbyrd om den objektive Virkelighed af de overnaturlige Begivenheder forbundet med Mormons Bogs Oprindelse.

Den bestaar i Dag »som en meget mærkelig Bog«. Med Orson Pratts Ord: »Den er enten sand eller falsk«. Hvis den er sand, er den et Bevis paa guddommelig Mellemkomst i Menneskenes Affærer, en objektiv Demonstration af Udødelighed. Paa en Bakke i Vest New York, hvor Moroni besøgte Joseph Smith, findes der en Statue for den udødelige Mand, som en Paaskønnelse for det Arbejde, han udførte iblandt Menneskene efter at have været død i 1400 Aar.

Paa denne Erklæring om Udødelighed og guddommelig Kærlighed er der opstaaet en stor Kirke, og paa denne Grundvold vil den finde sin Skæbne.

Tro er Religionens første Princip. En Persons aandelige Fremgang kan maales ved hans Vækst

Indvielsesbønnen

ved Esbjerg Grens Mødehus Søndag den 15. August 1937

af Heber J. Grant.

O, Gud vor himmelske og evige Fader, vi kommer for dig nu i din Søns Jesu Kristi Navn, og vi beder ydmygt, at din Aand maa være hos os ved denne Lejlighed.

Vi indvier til dig Grunden, hvorpaa denne Bygning staar og ligeledes det omliggende Areal og al det Materiale, der er blevet brugt ved Bygningen fra selve Grunden til Taget, og alt, hvad der er indeni.

Vi takker dig frem for alt, Fader, for din Søns, Jesu Kristi Evangeliums Gengivelse. Vi takker dig, at du besøgte Jorden sammen med din Søn Jesus Kristus, vor Forløser, og at du præsenterede din Søn for Drengen Joseph Smith, og at han blev instrueret om ikke at slutte sig til nogen Kirke, men at han engang med Tiden vilde blive et Redskab i Guds Hænder til at bringe til Jorden Jesu Kristi Evangelium, Livets og Frelsningens Plan. Vi er ikke i Stand til at udtrykke vor Taknemmelighed, at vi er blevet delagtige i dette Evangelium, at du har skænket os Kundskab om det Værks Guddommelighed, der blev gengivet ved Profeten Joseph Smith. Vi beder dig, o Fader, at vort Sind aldrig maa blive formørket, at vi aldrig maa gaa bort fra Sandhedens Vej, men at vi — eftersom vi vokser i Aar og forøger vor Forstaaelse, at vi da maa faa mere Lys, større Kundskab og Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Arbejde, som vi er optaget af.

Vi beder ydmygt, at du vil inspirere de Mennesker, der skal tale her fra Tid til anden. Maa din Aands Inspiration altid være her. Maa enhver ond Aand være banlyst fra dette Sted. Maa Fredens, Lykkens og Tilfredshedens Aand til Stadighed bo her. Inspirer ikke blot dem, der skal tale, men ogsaa dem, der skal lytte, at de alle maa blive opbygget i Troen paa Evangeliet. Vi beder, at Fred og Dyd maa herske her.

Med Myndighed fra den levende Guds Præstedømme, som vi er i Besiddelse af, indvier vi denne Bygning til dig til Anvendelse for hellige Formaal og beder, at dine Velsignelser maa være over dem, som har bidraget af deres Tid eller af deres Midler for Bygningen af denne Kirke, og vi udfører ikke denne Handling i vort Navn, men i Jesu Kristi, vor Frelsers og Forløsers Navn og med den levende Guds Myndighed. Amen!

Redaktionelt.

Danmarks Gave til Kirken.

Det er ganske interessant at studere de forskellige Nationers Historie. Man vil se og undre sig over den enorme Vækst, der har fundet Sted paa aandelige og økonomiske Omraader. Man vil finde ud af, at Landene hver paa sin Maade har bidraget til hele Verdens Civilisation. Og det synes som om hver Nation har haft sit Speciale paa de forskellige Videnskabers Omraade. Tyskland er berømt for sit store Bidrag til Musikken, mange af de allerstørste Komponister og Musikere har haft deres Vugge staaende i dette Rige. England er det Land, der mere end noget andet har bidraget til Literaturens Forherligelse, en Literatur, der har sat sig dybe Spor i hele Verdens aandelige Liv. Italien er kendt som de store Maleres Hjemland, der har beriget Menneskeheden med en vidunderlig skøn Kunst. Frankrig har ligeledes paa mange Omraader skabt store Mænd og Kvinder, hvis Betydning for Verden har været uoverskuelig.

Naar vi betragter vort eget Land, er det os en stor Glæde at kunne konstatere, at vort kulturelle og aandelige Niveau ligger højt. Danmarks Bidrag til Verdenskulturen er af stor Værdi. Paa Literaturens Omraade behøver vi blot at nævne Navne som H. C. Andersen, Martin Andersen Nexø og Henrik Pontoppidan, hvis Værker læses med stor Interesse. Endvidere vil Mænd som Bertel Thorvaldsen, Niels R. Finsen og Niels Bohr kunne tælles blandt de store Aandens Kæmper.

Vi ser, at hver Nation paa sin Vis har ydet vægtige Bidrag til Kulturens og Civilisationens Fremgang. Paa andre Maader har mange Nationer ogsaa hjulpet til, nemlig ved Jesu Kristi sande Evangelium. Ogsaa her indtager Danmark en fremtrædende Plads. Mange Tusinde oprigtige Mænd og Kvinder har annammet Evangeliet, draget til det fjerne Vesten og været med til at opbygge Zion. Naturligvis er der Navne, som straaler med særlig Glans; blandt dem Anthon H. Lund, der blev en af Herrens Apostle og med utrættelig Iver og Flid deltog i Arbejdet for Evangeliets Udbredelse. Ligeledes maa vi med Ærbødighed nævne Chr. D. Fjeldsted som en af Danmarks gode Sønner.

Det danske Folk har saaledes været med til at bygge Guds Rige paa Jorden. En vidunderlig Gave har Danmark

skænket Kirken i Form af Tusinder oprigtige Mænd og Kvinder, i Ordets bedste Betydning Sidste Dages Hellige. —

Orson B. West.

Heber J. Grant i København.

Onsdag den 18. August afholdtes stort offentligt Møde i Anledning af Præsident Grants Besøg.

Længe før Mødets Begyndelse strømmede Folk til, og da Mødet tog sin Begyndelse, var Salen fyldt til sidste Plads, ja, der var endog bragt ekstra Bænke og Stole op. Men da var der ogsaa ca. 425 til Stede.

Det blev en begivenhedsrig Aften i alle Maader. Gæsterne fik ved Mødets Begyndelse overrakt smukke Blomster og Præsident Grant en særlig Gave. Blomster og Gaver blev overrakt Gæsterne af Søster Anny Breum, der i en smuk og følelsesbetonet Tale paa Engelsk tolkede Grenens Taknemmelighed.

Aftenens Talere var Missionspræsident Alma L. Petersen, Præsident Richard R. Lyman og Præsident Heber J. Grant. Den store Forsamling lyttede med spændt Forventning til Talerne, som gjorde et dybt Indtryk paa de tilstedeværende. Evangeliets herlige Budskab lød med Styrke. Det var med vidunderlige Følelser vi lyttede til Herrens Profets stærke Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed.

Koret gjorde sit til at gøre Aftenen uforglemmelig med dets smukke Sange. Ligeledes skylder vi Søstrene Ellen B. Christensen og Lillian Petersen Tak for den udmærkede Maade, hvorpaa de havde smykket Kirkesalen.

Alt i alt en Aften, som længe vil blive erindret i Søskendes Hjerter.

Kirkelige Nyheder fra hele Verden.

DEN BRITISKE MISSION fejrede den 20. Juli i Aar 100 Aars Jubilæum, idet syv Missionærer paa denne Dag i 1837 ankom til Liverpool med Heber C. Kimball i Spidsen. Siden da har Tusinder af oprigtige Englændere sluttet sig til Kirken. Blandt dem finder vi mange af Kirkens ledende Mænd.

De første Missionærer arbejdede ihærdigt for Evangeliets

Udbredelse, og deres Anstrengelser kronedes med Held, idet de paa ca. elleve Maaneder døbte omkring 1500 Mennesker. Et andet straalende Eksempel paa Missionsvirksomhed i England er Wilford Woodruf, Kirkens fjerde Præsident, som paa otte Maaneder bragte 1800 Sjæle ind i Kirken.

Selve Jubilæet fejredes i Preston og Rochdale, hvor de første Møder blev holdt. Til Stede var Præsident Heber J. Grant og Præsident J. Reuben Clark af det første Præsidentskab, Præsident Richard R. Lyman, Præsident Joseph J. Cannon og Forstander for alle Kirkens Søndagsskoler George D. Pyper.

TUSINDER af Kirkens Medlemmer, Turister og Venner mødtes i Palmyra, New York, den 23., 24. og 25. Juli til den aarlige Cumorah Konference for i Sang, Tale og Skuespil at mindes Mormonismens første Dage. Palmyra og Omegn æres af Sidste Dages Hellige som deres Religions Fødested og er ved at blive et Nutidens Mekka for Turister fra hele Verden. Her findes den hellige Lund, hvor Drengen Joseph Smith modtog sit første himmelske Syn, endvidere det gamle Hjem, hvor han boede i sin Barndom og Højen Cumorah, hvor han modtog Gulpladerne af Moroni, og hvorfra Mormons Bog blev oversat.

Guds Rige.

Raadet ved Adam-ondi-Ahman.

(Fortsat)

Malakias taler om Dagen for Herrens Komme og erklærer, at den skal brænde som en Ovn og alle de stolte, ja, og alle, som driver Ondskab, skulde vorde Halm og Dagen, der kommer, skal fortære dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke levner dem Rod eller Gren.« Paa denne Maade har alle Profeterne talt. Ondskaben maa faa en Ende, for det vilde være uforeneligt at have Satan til at være løs, prøvende paa at genvinde sin tabte Magt og strides med Menneskene, som han har gjort i seks tusinde Aar. Under Jordens Sabbat, det syvende Aartusinde, som er blevet sat til Side som en Freds- og Retfærdighedsregeringsperiode, vil Kristus regere uden Forstyrrelse af noget ondt Element eller nogen ond Indflydelse fra Sandhedens og Retfærdighedens Fjende. Jorden vil ikke blot under denne Fredsregering blive renset for al Ondskab; men Kirken eller Guds Rige, nu kendt som Kirken, vil ogsaa blive renset. **Herren** erklærede i følgende Ord: »Menne-

skesønnen skal udsende sine Engle, og de skal ud af hans Rige samle alle, som begaar Overtrædelse og Synd.«

Verden moden i Uretfærdighed.

Der er blevet os fortalt, at Verden er ved at blive moden i Uretfærdighed og beredt til at renses. Da Herren sendte Floden, var det, fordi »Jorden var fordærvet for Gud og den var fyldt med Voldshandlinger. Og Gud saa paa Jorden, og se, den var fordærvet, for alt Kød havde forvansket dets Vej paa Jorden. En stor Mængde Mennesker synes at tro, at Verden er ved at blive bedre, at Menneskeheden er ved at blive mere retfærdig paa Grund af vor fremadrykkende Civilisation, men dette er ikke Sandheden. Vi ved, at Herrens Komme er nær, men vi er blevet forsikret om, at han ikke vil komme, førend Uretfærdighedens Bæger er fuldt. Han vil ikke komme, førend Hævnens Time er kommet, og den vil ikke komme igen, førend alt Kød paa Jorden igen har forvansket dets Vej. Det er en Fejltagelse at tro, at denne Jords Indbyggeres Uretfærdighed vil være en Forløber for Tusindaarsriget. Esajas taler om Kristi Komme paa Hævnens Dag. Denne Hævn vil naturligvis være imod dem, som er forberedte i Uretfærdighed for denne Dom. Denne Advarsel er i denne Husholdning udgaaet til hele Verden.

»Thi Timen er nær, og Dagen kommer snarligen, da Jorden er moden; og alle de hovmodige, og de, som lever ugudeligt, skulde være som Halm, og jeg vil opbrænde dem, siger Hærskarernes Herre, saa at Ugudelighed ikke skal være paa Jorden; thi Timen er nær, og det, der blev talt ved mine Apostle, maa fuldkommes, thi som de talte, saa skal det ske ... Og atter sandelig, sandelig siger jeg eder, der er udgaaet en fast Bestemmelse formedelst Faderens Vilje, at mine Apostle, de Tolv, som var med mig i Evangeliets Tjeneste i Jerusalem, skulde staa ved min højre Haand paa den Dag, naar jeg kommer i en Ildstøtte iført Retfærdighedens Klædebon, med Kroner paa deres Hoveder, i Herlighed, ligesom jeg er, for at dømme det ganske Israels Hus saa mange, som have elsket mig og holde mine Bud, og ingen andre. (Pagtens Bog 29: 9—10; 12.)

At denne Dom og Forandring, som vil frembringe de ondes Ødelæggelse vil komme, har Herren sagt: Naar mit Vredesbæger er fuldt. Ydermere siger Herren i den samme Aabenbaring givet til Kirken:

»Men se, jeg siger eder, at førend denne store Dag kommer, skal Solen blive formørket, Maanen forvandles til Blod, og Stjernerne falde fra Himlen oventil, og paa Jor-

den nedentil, og der skal være Graad og Jammer iblandt Menneskenes store Skarer. Og der skal udsendes en svær Hagelstorm for at ødelægge Jordens Grøde. Og det skal ske formedelst Verdens Ugudelighed, at jeg vil hævne mig paa de ugudelige, fordi de ikke vil omvende sig, thi min Vredes Skaal er fuld, thi se, mit Blod skal ikke rense dem, dersom de ikke hører mig. Derfor vil jeg, den Herre Gud, udsende Fluer paa Jorden, som skulde angribe dens Beboere og æde deres Kød og lade Maddiker komme frem paa dem. Og deres Tunger skulde forstumme, saa at de ikke skulde mæle imod mig; deres Kød skal falde fra deres Ben og deres Øjne ud af deres Hulinger, og det skal ske, at Skovens Dyr og Himlens Fugle skulde opæde dem.

I en anden Aabenbaring er der skrevet:

»Og deres Vidnesbyrd (med andre Ord Kirkens Ældster) skal ogsaa gaa frem til denne Generations Fordømmelse, hvis de forhærder deres Hjerter imod dem.«

»For en ødelæggende Plage skal gaa frem iblandt Jordens Indbyggere og skal vedblive med at blive udøst over Jorden fra Tid til Tid, hvis de ikke omvender sig, førend Jorden er tom, og Indbyggerne deraf bliver fortæret og fuldstændigt ødelagt af mit Kommes Klarhed.

En Advarsel til Verden.

Paa denne Maade har Herren ned igennem Tiderne igennem Profeterne raabt med en advarende Stemme til Jordens Indbyggere i denne Generation, Esajas sagde, at paa Grund af Folkenes Oprør i de sidste Dage:

»Landet skal blive helt udtørret og helt plyndret; thi Herren har talet dette Ord. Landet sørger, det forsmægter, Jorderige er afmægtigt, det forsmægter; de høje iblandt Folket i Landet er blevet afmægtige. Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der bliver faa Mennesker tilovers. (Esajas 24: 3—6.)

Er vi ikke altfor tilbøjelige til at dadle de Generationer, som er bortgangne, fordi de har brudt den nye og evige Pagt og at tænke, at det er paa Grund af det store Frafald, som fulgte Apostlenes Administration, at disse Plager kommer over Jorden? Vi skulde maaske vaagne op til den Virkelighed, at det er paa Grund af at bryde Pagterne, især den nye og evige Pagt, som er Tidernes Fyldes Evangelium, saaledes som det er blevet aabenbaret, at Verden skal blive fortæret ved Ild og kun faa Mennesker ladt tilbage. Eftersom denne Straffedom skal komme paa det

Tidspunkt, da Jorden skal renses og Kristus komme igen, skulde de Sidste Dages Hellige saa ikke give Agt. Vi har modtaget den nye og evige Pagt og mange iblandt os har brudt den, og mange er nu ved at bryde den, derfor vil alle dem, som er skyldige i denne Forseelse hjælpe med til at bringe denne Ødelæggelse til at ske, under hvilken de selv vil blive bortfejet fra Jorden, naar Herrens store og frygtelige Dag skal komme.

»Lyt derfor, thi se, Herrens store Dag er nær for Haanden« Denne Advarsel kom til Kirken for et Hundrede Aar siden og er blevet gentaget mange Gange siden i Aabenbaringerne til Kirken. Elias erklærede, da han kom i April 1836, at denne Dag var nær, stod endog for Døren. Den stod nær for Døren i 1836. Den er i Dag hundrede Aar nærmere dens Opfyldelse. Følgende Advarsel nedskrevet i Lukas Evangelium det 21. Kap. 34—36. Vers og kommet fra Herren er rettet til Jordens Indbyggere paa nuværende Tid.

(Fortsættes)

Fra Missionsmarken.

KØBENHAVN: Onsdag den 11. August 1937 blev Rasmus Sørensen Olsen og Ane Margrethe Cecilie Olsen døbt af Ældste Hans N. Mikkelsen.

16. August Lars Sørensen døbt af Ældste Hans N. Mikkelsen.

AALBORG: Den 6. August 1937 blev Mary Marie Augusta Jensen døbt af Ældste W. K. Soelberg.

ESBJERG: Den 1. August 1937 blev Maren Katrine Pedersen Weng døbt af Ældste J. Newell Christensen.

Vi byder disse nye Medlemmer af Kirken hjertelig velkommen og nedbeder Guds Velsignelse over dem.

AARHUS: Den 2. August 1937 afholdt Aarhus Distrikt en vellykket Afskedsfest for Missionspræsident Alma L. Petersen og Hustru. Ældste Frede Thomsen ledede Mødet, der indlededes med Salmen »Hav Tak for Profeten« og Bøn ved Ældste Figat Breum, hvorefter Koret under Ældste Thorvald Jensens Ledelse sang »Se, jeg staar ved Døren!«

Distriktspræsident Enoch Thorne bød paa Distriktets Vegne Æresgæsterne og Forsamlingen velkommen, hvorefter Programmet indlededes med, at Orkestret under Herr Carl Henningsens Ledelse spillede »Sommernacht am Rhein«, hvorefter den lille Britta Schou fremsagde et Digt og Marie Jensen deklamerede »Flugten til Amerika«.

Efter at Koret havde sunget »Vaagn op, I Herrens Folk« talte Ældste N. P. Thomassen smukt og fremhævede alle de mange gode Minder Aarhus Distrikt har om Præsident og Søster Pe-

tersen og sluttede med at overrække Æresgæsterne en Gave til Erindring om Aarhus Distrikt.

Ældste Richard Nielsen reciterede derpaa et af ham forfattet Afskedsdigt, der i smukke og dybtfølte Ord netop paa rette Maade tolkede den Anerkendelse og Taknemmelighed, vi alle i denne Afskedsfest følte, og da Recitationen gik over i »Gud vær med dig, til vi ses igen«, gled Koret ind og skabte den vemodsfyldte bevægede Stemning, der for os alle vil faa denne Afskedsfest til at staa som et varigt Minde om Afslutningen paa vort kære Præsidentpars Missionstid.

Efter den alvorligere Del gik man over til en mere munter i den lille Sal, hvor Forsamlingen bænkedes om Chokoladebordene. Alt i alt en ypperlig Fest.

Forflyttelser.

Følgende Missionærer er blevet forflyttet: Ray P. Frandsen fra Aarhus til København. Eldred Lee fra København til Aalborg, David Nielsen fra Helsingør til København, Clarence A. Larsen fra Odense til København, Nephi Christensen fra København til Odense, William K. Soelberg fra Aalborg til København, Homer R. Simonsen fra København til Randers, Amos Jackson fra Randers til København, Homer U. Petersen fra København til Helsingør, Figat Breum fra Herning til Odense, Woodrow Nielsen fra Herning til København, Castelton A. Schade fra Horsens til København, Alvin Jacobsen fra Helsingør til Aarhus, T. Lynn Farr fra København til Odense og Joe Mortensen fra Aarhus til Helsingør.

Afløsninger.

Følgende Missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres Missionsarbejde med Tilladelse til at rejse hjem: George A. W. Petersen, Jens W. Olsen, Thomas M. Drury, Waine E. Sørensen, Melvin R. Liljenquist, Laurence Nielsen Clark, Karl M. Simonsen, Victor E. Degn og Hans N. Mikkelsen, som har redigeret »Skandinaviens Stjerne«. De har alle udført et godt og fortjenstfuldt Missionsarbejde.

INDHOLD:

Et Omvendelsens og Tilgivelsens Evangelium....	257	Danmarks Gave til Kirken..	266
Hvad er Mormons Bog	261	Heber J. Grant i København	267
Indvielsesbønnen.....	265	Guds Rige	268
		Fra Missionsmarken	271

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Alma L. Petersen*,
Priorvej 12, København F.
Medredaktør: *Orson B. West*,
Priorvej 12, København F.

Olaf Mortensens Bogtrykkeri Blaagaardsg. 36 D